ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **N. J.,** zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2018, č. j. 4 A 71/2018 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Dne 4. 8. 2018 ve 20:00 hodin se žalobce dostavil na pracoviště žalovaného a požádal o výjezdní vízum. Lustrací bylo zjištěno, že žalovaný žalobci rozhodnutím ze dne 29. 6. 2018, č. j. KRPA-244092-21/ČJ-2018-000022, uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců"). Do dne 4. 8. 2018 byl žalobce povinen vycestovat z území České republiky. Dále bylo zjištěno, že současně se správním vyhoštěním bylo žalobci uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území České republiky v podobě povinnosti se pravidelně osobně hlásit v pátek ve 13:00

hodin na pracovišti žalovaného. Tuto povinnost žalobce neplnil. Žalovaný proto provedl jeho zajištění.

[2] Poté, co se žalobce ke zjištěným skutečnostem vyjádřil v protokolu ze dne 4. 8. 2018, vydal žalovaný téhož dne rozhodnutí č. j. KRPA-292177-11/ČJ-2018-000022, o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a současně stanovil dobu zajištění žalobce na 30 dnů.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) výše uvedeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že byly splněny všechny předpoklady pro aplikaci § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Je nesporné, že bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, že tento neplnil uložené zvláštní opatření a ve stanovené době nevycestoval, ani to neměl v úmyslu. Za této situace žalovanému nezbylo nic jiného než žalobce zajistit za účelem realizace správního vyhoštění. Žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednil to, že žalobce na území pobýval neoprávněně, přivydělával si bez povolení k zaměstnání a byl v minulosti několikrát pravomocně odsouzen za různé trestné činy. Probíhající řízení o určení otcovství k nezletilému synovi není skutečností, která by bránila v realizaci správního vyhoštění. Možností realizace správního vyhoštění se zabýval správní orgán v příslušném rozhodnutí ze dne 29. 6. 2018 a neshledal nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, neboť o jeho otcovství k synovi nebylo pravomocně rozhodnuto, s dětmi nesdílí společnou domácnost, na jejich výchově a výživě se nepodílí a ve své vlasti má zázemí. Jelikož se na těchto skutečnostech nic nezměnilo, nepochybil žalovaný tím, že při rozhodování o zajištění vycházel právě z rozhodnutí o správním vyhoštění a znovu podrobně tyto soukromé a rodinné vazby nezkoumal.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítá, že žalovaný nedostatečně a nesprávně vyhodnotil zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Městský soud pak pochybil, když jeho rozhodnutí potvrdil. Zdůrazňuje, že v České republice žijí jeho dvě děti, s nimiž se stýká v rámci možností, utužuje s nimi vztahy a vykonává k nim rodičovskou zodpovědnost. Rodinný život přitom založil v době, kdy disponoval legálním pobytem. Je vyloučeno, aby stěžovatel realizoval tento svůj rodinný život v Tunisku. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] S ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, jímž byl zrušen § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců pro jeho rozpor s ústavním pořádkem, posuzoval Nejvyšší správní soud kasační stížnost meritorně (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 Azs 185/2017 - 31, č. j. 4 Azs 193/2017 - 75, a č. j. 4 Azs 94/2018 - 22).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je policie *oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování*.

[10] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že žalovaný řádně a dostatečně zhodnotil všechny okolnosti, pro které nebylo možno použít vůči stěžovateli zvláštní opatření. Stěžovatel ostatně ani správnost tohoto závěru nerozporuje. Jeho kasační stížnost spočívá na námitce, že žalovaný nedostatečně posoudil nepřiměřenost rozhodnutí o zajištění do soukromého a rodinného života stěžovatele a městský soud se se související žalobní námitkou nesprávně vypořádal.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na to, že v České republice žijí jeho dvě děti, které jsou českými občany, a on s nimi udržuje kontakt dle svých možností. Žalovaný k této otázce v rozhodnutí konstatoval, že v případě stěžovatele neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala jej vyhostit. V otázce vlivu jeho rodinných poměrů na realizaci vyhoštění vycházel ze skutečností zjištěných a již jednou vyhodnocených v řízení o správním vyhoštění, přičemž poukázal na to, že stěžovatel v protokolu o podání vysvětlení ze dne 4. 8. 2018 nesdělil žádné zásadní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na nemožnost výkonu vyhoštění.

[12] V souladu s judikaturou zdejšího soudu, má správní orgán v řízení o zajištění cizince povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, pokud jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění cizince alespoň potenciálně možné. Pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, správní orgán nesmí cizince zajistit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150).

[13] Z odůvodnění uvedeného usnesení rozšířeného senátu je patrné, že směřuje především k situaci, kdy je teprve zahájeno řízení o správním vyhoštění a není dosud vydáno rozhodnutí ve věci samé. V nyní posuzované věci již ovšem bylo dne 29. 6. 2018 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Ten proti němu nijak nebrojil. Žalovaný proto nemusel činit pouze předběžný úsudek o možných překážkách vyhoštění stěžovatele, ale mohl vyjít z pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-244092-21/ČJ-2018-000022 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014 - 29, nebo ze dne 15. 2. 2017, č. j. 2 Azs 281/2016 - 50). Právě v řízení o správním vyhoštění byl totiž podrobně posuzován zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel přitom do protokolu o podání vysvětlení ze dne 29. 6. 2018 uvedl, že má v České republice dvě děti, o něž se nestará, je s nimi v občasném kontaktu formou procházek, nic na ně neplatí, nezná adresu bydliště dcery a v případě syna je vedeno řízení o určení otcovství. Na základě těchto skutečností správní orgán dospěl k závěru, že správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Akcentoval, že stěžovatel s dětmi nesdílí společnou domácnost, nestará se o ně, nehradí výživné, kontakt s nimi je minimální a je veden spor o jeho otcovství k synovi. Z vysvětlení, jež stěžovatel poskytl dne 4. 8. 2018, přitom vyplývá, že tyto okolnosti se nikterak zásadně nezměnily. Ani jedno z dětí se stěžovatelem nadále nežije, tento se nepodílí na jejich výživě či výchově. Jeho kontakt s nimi je stále toliko nahodilý a nikterak frekventovaný. V případě syna dosud neskončil soud o určení otcovství. Jelikož zmiňovaným okolnostem byla věnována patřičná pozornost v rozhodnutí o správním vyhoštění, lze požadavek na opětovné zkoumání možnosti zásahu do rodinného života stěžovatele v daném případě považovat za nadbytečný, a to i s přihlédnutím ke krátkému časovému odstupu mezi vysvětlením, které stěžovatel poskytl v rámci řízení o správním vyhoštění, a tím, které podal žalovanému před svým zajištěním.

[14] Shora shrnuté skutečnosti je pak třeba hodnotit v kontextu rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění, v rámci něhož žalovaný v časové i informační tísni posuzuje potencialitu cizincova vyhoštění. Zjištění, která byla ve věci učiněna, nemohla za takových okolností vyvolat u žalovaného jakékoli pochybnosti, že by případné správní vyhoštění mohlo nepřiměřeně zasáhnout do soukromého nebo rodinného života stěžovatele. Z jeho výpovědí shodně plyne, že s dětmi nesdílí společnou domácnost a jeho vztahy s nimi nejsou intenzivní. Se závěrem žalovaného, že v tomto případě vztah stěžovatele k jeho dětem nelze považovat za překážku správního vyhoštění, se proto Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí není nezákonné ani nepřezkoumatelné a není naplněn stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Městský soud nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného nezrušil.

[15] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení

nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[17] Stěžovateli byl Nejvyšším správním soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 9 s. ř. s. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci za řízení o kasační stížnosti odměnu za jeden úkon právní služby (sepis doplnění kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. K odměně náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč na jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu